

**"Nech sú kresťania
svedectvom jednoty,
aby ich ruky boli
nástrojom Božej
zjednocujúcej ruky!"**

Benedikt XVI. sa počas stredajšej generálnej audiencie v Aule Pavla VI. vo Vatikáne, venoval Týždňu modlitieb za jednotu kresťanov. „Vo svete, ktorý je stále viac rozdelený, nech sú kresťania svedectvom jednoty“

26.01.2009

Drahí bratia a sestry,

uplynulú nedeľu sa začal Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov, ktorý sa končí touto nedeľou, sviatkom Obrátenia sv. Pavla, apoštola. Ide o veľmi cennú duchovnú iniciatívu, ktorá sa medzi kresťanmi čoraz viac šíri, a možno povedať, že je vhodnou odpoveďou na prosbu, s ktorou sa Ježiš vo večeradle pred svojim umučením obrátil na svojho Otca: „Aby všetci boli jedno..., aby svet uveril, že si ma ty poslal“ (Jn 17, 21). Aspoň štyri razy v tejto kňazskej modlitbe Pán prosí, aby jeho učeníci „boli jedno“ na obraz jednoty Otca a Syna. Ide o jednotu, ktorá môže rásť iba podľa príkladu Syna, ktorý sa darúva Otcovi, preto treba vyjsť zo seba a zjednotiť sa s Kristom. Okrem toho dvakrát v tejto modlitbe Ježiš pridáva, že cieľom jednoty je: „aby svet uveril“. Plná jednota teda súvisí so samotným životom a s poslaním Cirkvi vo svete. Cirkev má prežívať

jednotu, ktorú možno odvodiť iba z jej jednoty s Kristom, s jeho transcendentnosťou, ktorá je znamením, že Kristus je pravda. A v tomto spočíva naša zodpovednosť: aby bol vo svete viditeľný dar jednoty, vďaka ktorej bude naša viera hodnoverná. Preto je dôležité, aby si každé kresťanské spoločenstvo uvedomilo, že je naliehavé urobiť všetko, čo je v jeho silách, na dosiahnutie tohto veľkého cieľa. No keďže si uvedomujeme, že jednota je predovšetkým Pánovým „darom“, treba zároveň o ňu prosiť v modlitbe, neprestajne a s dôverou. Iba ak vyjdeme zo seba a pôjdeme ku Kristovi – iba vo vzťahu k nemu – môžeme byť skutočne navzájom zjednotení. To je výzva, s ktorou sa na veriacich v Krista z každej cirkvi a cirkevného spoločenstva obracia Týždeň modlitieb. Odpovedajme na ňu, bratia a sestry, s veľkou ochotou.

Tohto roku nám Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov predkladá na rozjímanie a modlitbu tieto slová z Knihy proroka Ezechiela: „A budú jedno v tvojej ruke“ (Ez 37, 17). Tému vybrala ekumenická skupina z Kórey a bola rozpracovaná na medzinárodné použitie Zmiešanou komisiou pre Týždeň modlitieb vytvorenou zo zástupcov Pápežskej rady pre napomáhanie jednoty kresťanov a Ekumenickej rady cirkví zo Ženevy. Samotný proces prípravy bol skutočne plodným a podnetným cvičením sa v opravdivom ekumenizme.

V úryvku z Knihy proroka Ezechiela, z ktorého bola táto téma vybraná, Pán prikazuje prorokovi, aby vzal dve drevá, jedno ako symbol Júdu a jeho kmeňov a druhé ako symbol Jozefa a celého domu Izraela spojeného s ním, a požiadal ho, aby ich „spojil“ tak, aby boli „jedno“ v jeho ruke. Podobenstvo o jednote je

veľmi výrečné. „Synom ľudu“, ktorí si žiadali vysvetlenie, Ezechiel, osvietený zhora, hovorí, že sám Pán vezme dve drevá a spojí ich, takže sa dve kráľovstvá navzájom rozdelených kmeňov stanú „jedným v jeho ruke“. Prorokova ruka, ktorá spojila dve drevá, je považovaná za ruku samotného Boha, ktorý zhromaždí a zjednotí svoj ľud a nakoniec i celé ľudstvo. Prorokove slová teda môžeme aplikovať aj na kresťanov ako podnet na modlitbu a prácu, aby urobili všetko, čo je v ich silách, na uskutočnenie jednoty všetkých Kristových učeníkov a pracovali tak, aby ich ruky boli nástrojom Božej zjednocujúcej ruky. Táto výzva je obzvlášť dojemná a výstižná v Ježišových slovách po Poslednej večeri. Pán si želá, aby celý jeho ľud – a vidí v ňom Cirkev budúcich stáročí – trpezlivo a vytrvalo kráčaľ za cieľom plnej jednoty. Toto úsilie si vyžaduje pokorné a poslušné podriadenie sa

Pánovmu príkazu, ktorý ho požehnáva a dáva mu plodnosť. Prorok Ezechiel nás uisťuje, že to bude práve on, náš jediný Pán, jediný Boh, ktorý nás zjednotí „vo svojej ruke“.

V druhej časti biblického čítania sa podrobnejšie opisuje význam a podmienky jednoty rôznych kmeňov v jednom kráľovstve. Izraeliti rozptýlení medzi pohanmi prijali bludné kulty, vypestovali si nesprávne predstavy o živote a osvojili si zvyky cudzie Božiemu zákonu. Teraz Pán vyhlasuje, že sa už nepoškvrnia modlami pohanských národov, ich ohavnosťami a všelijakými hriechmi (porov. Ez 37, 23). Pripomína im nutnosť oslobodiť sa od hriechov a očistiť si srdce. „Vyslobodím ich zo všetkých sídiel“ – hovorí – „očistím ich“. A tak „budú mojím ľuďom, ja však budem ich Bohom“ (tamtiež). V tejto situácii vnútornej obnovy budú „kráčať

podľa mojich výrokov, budú zachovávať moje nariadenia a budú ich prevádzať“. A prorocký text sa končí definitívnym a plným prísľubom spásy: „Potom s nimi uzavriem zmluvu pokoja... dám sa im rozmnožiť a svoju svätyňu umiestnim uprostred nich“ (Ez 37, 26).

Ezechielovo videnie má mimoriadnu výpovednú hodnotu pre celé ekumenické hnutie, lebo poukazuje na nevyhnutnú požiadavku opravdivej vnútornej obnovy všetkých zložiek Božieho ľudu, ktorú môže vykonať len Pán. Tejto obnove sa musíme otvoriť aj my, pretože aj my, rozptýlení medzi národmi vo svete, sme si osvojili návyky, ktoré sú veľmi vzdialené od Božieho slova. „Keďže každá reforma Cirkvi“ – čítame v dekréte Druhého vatikánskeho koncilu o ekumenizme – „vo svojej podstate spočíva v stále rastúcej vernosti jej vlastnému

povolaniu, to je bezpochyby aj dôvod hnutia za jednotu“ (UR 6), teda ide o väčšiu vernosť Božiemu povolaniu. Dekrét ďalej zdôrazňuje vnútorný rozmer obrátenia srdca. „Pravý ekumenizmus nejestvuje bez vnútorného obrátenia. Túžba po jednote totiž vzniká a dozrieva v obnovenej mysli, v sebazapieraní a vďaka veľkodušným prejavom lásky“ (UR 7). Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov sa takto stáva pre všetkých podnetom na úprimné obrátenie a na čoraz chápavejšie počúvanie Božieho slova a na čoraz hlbšiu vieru.

Týždeň modlitieb je tiež vhodnou príležitosťou poďakovať sa Pánovi za to, čo nám doteraz umožnil urobiť, aby sme sa priblížili jedni k druhým, oddelení kresťania, samotné cirkvi i kresťanské spoločenstvá. Tento duch oživoval Katolícku cirkev, ktorá v práve uplynulom roku pokračovala s pevným presvedčením a

neochvejnou nádejou v nadväzovaní bratských a úctivých vzťahov so všetkými cirkvami a cirkevnými spoločenstvami Západu i Východu. V rôznych situáciách, niekedy pozitívnejších, inokedy zložitejších, sa usilovala nerezignovať na toto úsilie a využiť všetky sily na opätovné nastolenie plnej jednoty. Vzťahy medzi cirkvami a teologické dialógy priniesli ďalšie dôkazy o povzbudzujúcom duchovnom zblížení. Ja sám som mal to potešenie stretnúť sa tu vo Vatikáne i počas svojich apoštolských ciest s kresťanmi pochádzajúcimi z rôznych prostredí. S veľkou radosťou som tri razy prijal ekumenického patriarchu Jeho Svätosť Bartolomeja I. a mimoriadnou udalosťou bolo počuť ho hovoriť počas nedávneho zasadania Synody biskupov, keď sa s bratským cirkevným zápalom a presvedčivou dôverou vyjadroval o budúcnosti. Mal som to potešenie prijať dvoch katolikosov Apoštolskej

arménskej cirkvi: Jeho Svätosť Karekina II. z Etchmiazina a Jeho Svätosť Arama I. z Anteliasu. A napokon s moskovským patriarchom som prežíval aj bolesť nad smrťou jeho milovaného brata v Kristovi Jeho Svätosti patriarchu Alexija II. a stále ostávam spojený v modlitbe s tými našimi bratmi, ktorí sa pripravujú na voľbu nového patriarchu svojej ctihodnej a veľkej Pravoslávnej cirkvi. Rovnako som mal možnosť stretnúť sa s predstaviteľmi rôznych kresťanských spoločenstiev Západu, s ktorými naďalej vedieme dialóg vo veci dôležitosti svedectva, ktoré dnes majú kresťania svorne vydávať pred čoraz viac rozdeleným svetom, ktorý čelí rôznym výzvam kultúrneho, spoločenského, ekonomického a etického charakteru. Za toto i mnoho ďalších stretnutí, dialógov a bratských gest, ktoré nám Pán umožnil uskutočniť, mu spoločne a s radosťou vzdávajme vďaku.

Drahí bratia a sestry, využime túto príležitosť, ktorú nám ponúka Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov, a prosme Pána o to, aby ekumenické úsilie a dialóg, ak je to možné, napredovalo a zintenzívnilo sa. V rámci Roku sv. Pavla, ktorým si pripomíname dvojtisícročné výročie narodenia sv. Pavla, treba pripomenúť aj to, čo nám apoštol Pavol napísal vzhľadom na jednotu Cirkvi. Každú stredu venujem svoje zamyslenie jeho listom a jeho cennému učeniu. Pripomínam tu len to, že obracajúc sa na spoločenstvo v Efeze, píše: „Jedno je telo a jeden Duch, ako ste aj povolaní v jednej nádeji svojho povolania. Jeden je Pán, jedna viera, jeden krst“ (Ef 4, 4 – 5). Osvojme si túžbu sv. Pavla, ktorý celý svoj život venoval jedinému Pánovi a jednote jeho mystického tela, Cirkvi, a mučeníctvom vydal najvyššie svedectvo o vernosti a láske ku Kristovi.

Nasledujúc jeho príklad a spoliehajúc sa na jeho príhovor, nech každé spoločenstvo napreduje v úsilí o jednotu vďaka rôznym duchovným a pastoračným iniciatívam i vďaka spoločným modlitebným zhromaždeniam, ktoré sú zvyčajne početnejšie a intenzívnejšie počas tohto Týždňa modlitieb, čím nám umožňujú istým spôsobom vopred zakúsiť onen deň plnej jednoty. Modlime sa, aby medzi cirkvami a cirkevnými spoločenstvami pokračoval dialóg pravdy, ktorý je nevyhnutný na zmierenie rozdielov, a tiež dialóg lásky, ktorý je podmienkou samotného teologického dialógu a napomáha spoločný život pre spoločné svedectvo. V našich srdciach prebýva túžba, aby sa čo najrýchlejšie priblížil deň plného spoločenstva, keď všetci učeníci nášho jediného Pána budú môcť končne spoločne sláviť Eucharistiu, božskú obeť za život a spásu sveta. Modlím sa, aby na materský

príhovor Márie všetci kresťania ešte
pozornejšie počúvali Božie slovo a
intenzívnejšie sa modlili za jednotu.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/nech-su-krestania-
svedectvom-jednoty-aby-ich-ruky-boli-
nastrojom-bozej-zjednocujucej-ruky/](https://opusdei.org/sk-sk/article/nech-su-krestania-svedectvom-jednoty-aby-ich-ruky-boli-nastrojom-bozej-zjednocujucej-ruky/)
(18.03.2026)